

Τι νὰ γνωρίζουμε γιὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου (Δράγας Γεώργιος Πρωτοπρεσβύτερος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (δέκα τοποθετήσεις σὲ δέκα ἐρωτήσεις)

1. Γιατί ἐγινε ἡ Ἀνάληψη μετὰ ἀπὸ 40 μέρες καὶ ὄχι ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάσταση;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, ποὺ ἔλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου μὲ τὴν Ἀνάστασή του, συναναστράφηκε μὲ τοὺς μαθητὲς του ἐπὶ σαράντα ἡμέρες καὶ ἐπιβεβαίωσε σ' αὐτοὺς τὴν Ἀνάστασή του μὲ πολλὰ ἀποδείξεις. Δὲν ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ἀναστήθηκε, γιατί κάτι τέτοιο θὰ δημιουργοῦσε ἀμφιβολίες καὶ ἐρωτηματικά. Διαφορετικά, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄπιστους θὰ μπορούσαν νὰ προβάλλουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Ἀνάσταση δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἀκόμη ἀπὸ τὰ ὄνειρα εὐσεβῶν πόθων ποὺ γρήγορα ἔρχονται καὶ πρὶν γρήγορα παρέρχονται. Γιὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔμεινε ὁ Χριστὸς σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες στὴ γῆ, καὶ ἐμφανίστηκε ἐπανειλημμένα στοὺς μαθητὲς του, καὶ τοὺς ἔδειξε τὶς οὐλὰς ἀπὸ τὰ

πληγές του, τοὺς μίλησε γιὰ τὶς προφητεῖες ποὺ ἐκπλήρωσε μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὰ πάθη του ὡς ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα συνέφαγε μαζί τους.



2. Γιατί ἔφαγε ὁ ἀναστημένος Χριστὸς ψητὸ ψάρι καὶ μέλι;

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς ἀκοῦμε ὅτι ζήτησε καὶ ἔφαγε ὁ Χριστὸς «ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου», δηλ. ἓνα κομμάτι ἀπὸ ψητὸ ψάρι καὶ ἀπὸ κηρύθρα μὲ μέλι (Λουκ. 24:42). Γιατί ἀναφέρεται ἡ λεπτομέρεια αὐτή; Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ εἶχε πολὺ σπουδαία ἀλληγορικὴ σημασία. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ ψάρι, γνωρίζουμε ὅτι ἂν καὶ ζεῖ μέσα στὴν ἀλμυρὴ θάλασσα, τὸ σῶμα του δὲν εἶναι ἀλμυρό, ἀλλὰ γλυκό. Κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ὁ Χριστὸς, ποὺ ἔζησε μέσα στὴν «ἀλμυρὴ θάλασσα τῆς ἀμαρτίας» τοῦ κόσμου τούτου, «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησε, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ», δηλ. δὲν ἔκανε καμιὰ ἀμαρτία, οὔτε ξεστόμισε τίποτε τὸ δόλιο (Ἠσ. 53:9). Ἐπίσης, ὁ Χριστὸς παρέμεινε πιὸ ἄφωνος καὶ ἀπὸ τὸ ψάρι ὅταν ὑπέστη τὸ σωτήριο πάθος του καὶ δέχτηκε τὰ ἀνήκουστα ἐκεῖνα βασανιστήρια καὶ ἀκατανόμαστους ὑβρισμούς. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ μέλι καὶ στὸ κερὶ, γνωρίζουμε ὅτι τὸ μέλι εἶναι γλυκὸ καὶ τὸ κερὶ φωτιστικό, γι' αὐτὸ καὶ θεωροῦνται σὰν σύμβολα τῆς πνευματικῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ φωτισμοῦ ποὺ μεταδίδει στοὺς πιστοὺς ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασή του. Ἐπίσης, συμβολίζουν, τὸ μὲν πρῶτο τὴν θεραπεία τῆς μεγάλης πίκρας τῆς ἀμαρτίας τὴν ὁποῖαν συμβολίζει ἡ χολὴ ποὺ τοῦ δόθηκε στὸ πάθος του, τὸ δὲ δεύτερο, τὴν διάλυση τοῦ πυκτοῦ σκοταδιοῦ τῆς ἀμαρτίας τὴν ὁποῖα συμβολίζει τὸ σκοτάδι ποὺ ἔγινε κατὰ τὴν σταύρωσή του.

3. Γιατί έγινε ἡ Ανάληψη στὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν;

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιβεβαίωσε ὁ Χριστὸς τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή του στοὺς μαθητές του μὲ μελιστάλακτους λόγους, καὶ φώτισε τὸν νοῦ τους καὶ θέρμανε τὴν καρδιά τους μὲ τὴν παρουσία του, τοὺς ὁδήγησε τὴν 40ην ἡμέρα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή του στὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, πὺ βρίσκεται στὰ ἀνατολικά τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐπρεπε σ' αὐτὸ τὸ Ὅρος νὰ γίνεῖ ἡ Ανάληψη, γιατί σ' αὐτό, σύμφωνα μὲ μία ἀρχαία παράδοση, θὰ ἐπανέλθει ὁ Κύριος σωματικὰ καὶ μὲ δόξα γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον κατὰ τὴν ἔσχατη ἡμέρα. Ἐκεῖ θὰ ἐλεηθοῦν μὲ τὸ μέγα ἔλεος οἱ δίκαιοι, καὶ ἐκεῖ θὰ θρηνήσουν μὲ τὸν αἰώνιο καὶ ἀπαρηγόρητο θρῆνον οἱ ἁμαρτωλοὶ. Τὶς δύο αὐτὲς ἀντίθετες καταστάσεις τῶν ἀνθρώπων δηλώνει ἡ ὄνομασία τοῦ Ὅρους τούτου, γιατί οἱ κορυφές του ὀνομάζονται Ὅρος Ἐλαιῶν, ἐνῶ οἱ πρόποδες του, κοιλάδα τοῦ Κλαυθμῶνος. Τὸ ἴδιο προμήνυσε καὶ ὁ χρησμὸς τοῦ προφήτη Ζαχαρία πὺ ρητὰ δήλωσε «Ἴδου ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν κατέναντι Ἱερουσαλήμ ἐξ ἀνατολῶν» (Ζαχ. 14:4).

4. Γιατί ἔπρεπε νὰ ἦταν παρόντες οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ Θεοτόκος;

Σ' αὐτὸ τὸ Ὅρος ὁδήγησε ὁ Κύριος τοὺς μαθητές του καὶ τὴν Θεοτόκο πὺ τὸν γέννησε, γιὰ νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια τους τὴν ἔνδοξη Ανάληψή του. Ἐπρεπε ἡ κατὰ σάρκα Μητέρα του νὰ εἶναι παροῦσα σ' ἐκείνη τὴν μεγάλη δόξα τοῦ Υἱοῦ της, ἔτσι ὥστε ὅπως σὰν Μητέρα πληγώθηκε ψυχικὰ γιὰ τὸ πάθος του πάνω ἀπὸ ὅλους, ἔτσι κατὰ τρόπο ἀνάλογο νὰ χαρεῖ πάνω ἀπὸ ὅλους βλέποντας τὸν Υἱό της νὰ ἀνέρχεται μὲ δόξα στοὺς οὐρανοὺς, νὰ προσκυνεῖται σὰν Θεὸς ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους καὶ νὰ καθίζεται στὸν θρόνο τῆς Μεγαλοσύνης πάνω ἀπὸ κάθε ἀρχὴ καὶ ἐξουσία. Ἐπρεπε ἐπίσης καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι νὰ γίνουν αὐτόπτες τῆς Ανάληψής του, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν, ὅτι ὁ θεῖος Διδάσκαλός τους πὺ ἀνεβαίνει τώρα στοὺς οὐρανοὺς, ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε κατεβεῖ, καὶ ἐκεῖ θὰ τοὺς περιμένει σὰν ἀληθινὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

5. Πῶς έγινε ἡ πρωτόγνωρη καὶ μοναδικὴ Ανάληψη τοῦ Χριστοῦ;

Εἶχαν ἤδη φτάσει στὴ μεσαία κορυφὴ τοῦ Ὅρους. Μπροστὰ τους ἀπλωνόταν ἡ πόλη τῶν Ἱεροσολύμων. Ἦταν ἀκόμα ἀνοιχτὴ στὸ χῶμα ἡ ὀπὴ στὴν ὁποία στήθηκε ὁ Σταυρός. Ἀνοιχτὴ ἦταν ἐπίσης καὶ ἡ εἴσοδος στὸν Τάφο τοῦ Σωτήρα, ἀφοῦ ἦταν ἀκόμα πεσμένος στὸ χῶμα ὁ μέγας λίθος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε σφραγισθεῖ. Τότε στρέφει ὁ Σωτήρας τὰ νῶτα του πρὸς τὴν ἀχάριστη πόλη τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τὸ βλέμμα του ἀτενίζει πρὸς ἀνατολάς, ὅπως ἀναφέρει ὁ Δαυὶδ μὲ χαρὰ σὲ κάποιον ψαλμὸ του, «Ψάλλατε τῷ Θεῷ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολάς» (Ψαλμ. 67:34). Καὶ ἐνῶ ἀποχαιρετᾶει τοὺς μαθητές του, ὑψώνει τὰ

ἄχραντα χέρια του καὶ εὐλογεῖ γιὰ τελευταία φορὰ –τὰ χέρια ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα ἀνάπλασε τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε δημιουργήσει στὴν ἀρχή, καὶ τὰ ὁποῖα ἄπλωσε ἀπὸ φιλανθρωπία ἐπάνω στὸν Σταυρὸ καὶ συνένωσε «τὰ διεστῶτα», δηλ. αὐτὰ ποὺ βρίσκονταν σὲ διάσταση. Ἐνῶ δὲν χόρταιναν τὰ μάτια τῶν μαθητῶν νὰ βλέπουν τὸ θεοειδὲς καὶ γλυκύτατο ἐκεῖνο πρόσωπο τοῦ Κυρίου τους, ξαφνικὰ ἄρχισε Ἐκεῖνος νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανὸ. Τὸ βλέμμα τους ἔμεινε καρφωμένο στὸ παράδοξο καὶ ἀκατανόητο ἐκεῖνο θέαμα τῆς σωματικῆς Ἀνάληψης τοῦ Κυρίου, μέχρις ὅτου τὸν ἔκρυψε ἡ φωτεινὴ νεφέλη.

Τί πρωτόγνωρη καὶ μοναδικὴ ποὺ ἦταν ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτῆς τῆς Ἀνάληψης! Καὶ ὁ Ἥλιος εἶχε ἀναληφθεῖ στοὺς οὐρανοὺς, ὅπως ἀναφέρει ἡ Γραφή, ὅμως ἡ ἀνάληψή του ἔγινε μὲ πύρινο ἄρμα καὶ πύρινους ἵππους, γιατί ἦταν ἀπλὸς ἄνθρωπος καὶ χρειαζόταν βοήθεια γιὰ νὰ ἀναληφθεῖ πάνω ἀπὸ τὴν γῆ. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἦταν Θεάνθρωπος ποὺ ἀναλήφθηκε ἀπὸ μόνος του, μὲ μόνη τὴν παντοδυναμία του. Ὅσον ἀφορᾷ στὴν νεφέλη ἐκείνη, ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ στὴν Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἡ κάθοδός του καὶ ἡ Ἐνσάρκωσή του ἔγιναν «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου», σύμφωνα μὲ τὸ μήνυμα τοῦ Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένο («Πνεῦμα Κυρίου ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σε» Λουκ. 1:35), ἔτσι καὶ τώρα «συνανέρχεται» (ἀνεβαίνει μαζί μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα) γιατί Ἐκεῖνο τὸν παρακολουθεῖ καὶ συνυπάρχει μαζί του ὡς ὁμοούσιό του, συμπροσκυνούμενο καὶ συνδοξαζόμενο.

6. Γιατί ἐστάλησαν οἱ δύο ἀνθρωπόμορφοι καὶ λευκοφόροι Ἄγγελοι;

Ἐνῶ ἀτένιζαν ἔκθαμβοι στὸν οὐρανὸ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, δύο ἄνδρες παρουσιάστηκαν σ' αὐτοὺς ντυμένοι μὲ λευκὴ στολή. Ἦταν ἄγγελοι οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες ποὺ εἶχαν πάρει ἀνθρώπινη μορφή γιὰ νὰ μὴ φοβίσουν τοὺς μαθητές. Καὶ ἦταν λευκοφόροι γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ ἀγνότητά τους καὶ τὸ διαφωτιστικὸ καὶ χαρμόσυνο μήνυμά τους τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀποσταλεῖ νὰ παραδώσουν. Τοὺς ἀπόστειλε ὁ Χριστὸς ποὺ ἀναλήφθηκε, γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήσει τὴν στιγμὴ τῆς λύπης τους γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ του, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς διαφωτίσει ὅτι ὁ ἀόρατος πλέον Κύριός τους καθόταν στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ ὅτι θὰ κατεβεῖ καὶ πάλι στὴ γῆ γιὰ νὰ κρίνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ζωντανούς καὶ τοὺς νεκρούς.

7. Ποιὸ ἦταν τὸ μήνυμα τῶν λευκοφόρων Ἀγγέλων;

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι», τοὺς εἶπαν, «γιατί στέκεστε μὲ τὸ βλέμμα σας προσηλωμένο στοὺς οὐρανοὺς; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σήμερα βλέπετε νὰ ἀναλαμβάνεται, θὰ ἐπανέλθει γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμον, καὶ ἡ ἐπάνοδός του θὰ εἶναι ἴδια μὲ τὴν ἀνάληψή του». Δηλαδή, θὰ ἔλθει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φορώντας τὸ ἴδιο ἄχραντο Σῶμα, τὸ ὁποῖο παρέλαβε ἀπὸ τὰ αἵματα τῆς ἀγνῆς Παρθένου, καὶ τὸ ὁποῖο θὰ ἔχει ἐπάνω

του χαραγμένες τις πληγές που ἔλαβε στὸ πάθος του. Τώρα μόνο ἐσεῖς οἱ λίγοι τὸν βλέπετε νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανό, ὅταν ὅμως ἐπανέλθει, ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς θὰ τὸν δοῦν νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ἐκεῖ μὲ δόξα ἐπάνω σὲ νεφέλες. Ἡ ἔνδοξη αὐτὴ κατάβασή του θὰ ἀποβεῖ πρόξενος μακαριότητος καὶ χαρᾶς γιὰ ὅσους ἔζησαν δίκαια. Γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ὅμως θὰ εἶναι αἰτία θλίψεως καὶ συμφορᾶς.»

8. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀντίκτυπος τῆς Ἀνάληψης στοὺς Ἀποστόλους καὶ στὸ μικρὸ ποίμνιο τῆς πρώτης Ἐκκλησίας;

Αὐτὰ ἄκουσαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ προσκύνησαν τὸν Σωτήρα στὴν Ἀνάληψή του καὶ ὕστερα ἐπέστρεψαν μὲ χαρὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ χαρὰ τους ἦταν πολὺ μεγάλη, γιατί ἔμαθαν ὀριστικά, ὅτι ὁ θεῖος Διδάσκαλός τους εἶναι Θεὸς ἀληθινός, πὺ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ὄχι γιὰ νὰ ἐγκαταλείψει τὴ γῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ἐνώσει μὲ τὸν οὐρανό. Ἡ χαρὰ τους ἦταν ἐπίσης πολὺ μεγάλη γιατί πῆραν τὴν εὐλογία τοῦ Σωτήρα τους στὴν Ἀνάληψή του. Μὲ αὐτὴν τὴν εὐλογία ἡ ὀλιγάριθμη Ἐκκλησία τῶν μαθητῶν, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ποίμνιο, ἀυξήθηκε μέσα σὲ ἓνα μικρὸ διάστημα καὶ ἔγινε πολὺ μεγάλη, καὶ παίρνοντας τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναδείχτηκε στὴν Ἐκκλησία ἐκείνη πὺ ἐγκαθιδρύθηκε σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς.

9. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀντίκτυπος τῆς Ἀνάληψης στὶς ταξιαρχίες τῶν Ἀγγέλων στοὺς οὐρανοὺς;

Ἐνῶ αὐτὰ συνέβαιναν στὴ γῆ ἐξ αἰτίας τῆς Ἀνάληψης, στοὺς οὐρανοὺς οἱ Ἄγγελοι ἔστηναν μεγαλειῶδες πανηγύρι. Οἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων πὺ ὑπηρετήσαν τὸν Σωτήρα ἐπάνω στὴ γῆ καὶ τὸν συνόδευαν τώρα στὴν θεία του Ἀνάληψη καλοῦσαν τὶς ἄνω ταξιαρχίες νὰ ἀνοίξουν τὶς οὐράνιες πύλες γιὰ νὰ εἰσέλθει ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης. «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν,» ψάλλει ὁ προφητάναξ Δαυὶδ, «καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης» (Ψαλμ. 23:7). Ἐπειδὴ μὲ τὸ σωτήριο πάθος του ἔγινε ὁ Σωτήρας Χριστὸς ἐνδοξότερος καὶ ὑψηλότερος –ὅπως τὸ διατυπώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐταπείνωσε τὸ ἑαυτὸν του καὶ ἔγινε ὑπήκουος μέχρι θανάτου, καὶ μάλιστα θανάτου Σταυρικοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ χάρισε τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. 2:9), γι' αὐτὸ ἀπαιτοῦν καὶ οἱ πύλες τοῦ οὐρανοῦ νὰ γίνουν ὑψηλότερες γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν ἐπάξια. Ἐπίσης, ἐπειδὴ ἡ δόξα τοῦ νικητῆ τοῦ Ἄδη καὶ τοῦ θανάτου, πὺ δὲν χώρεσε στὴν μικρὴ γῆ, πλήρωσε τοὺς οὐρανοὺς, ἀπαιτοῦν νὰ ὑψωθοῦν καὶ ἐκεῖνοι (οἱ Ἄγγελοι) στὴν ἐμφάνισή του.

Ὡστόσο, οἱ ἀνώτερες ταξιαρχίες τῶν Ἀγγέλων, βλέποντας ἀνθρώπινο σῶμα νὰ μεταφέρεται πάνω ἀπὸ αὐτοὺς, καταλαμβάνονταν ἀπὸ θάμβος καὶ ἔκπληξη. Γιατί, ὅπως ἓνας ἄνθρωπος πὺ βλέπει Ἄγγελο στὴ γῆ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἔκπληξη φόβου, ἔτσι καὶ οἱ ἀσώματοι Ἄγγελοι, βλέποντας τότε ἓνα σῶμα νὰ ὑψώνεται μέσα

σὲ νεφέλῃ, ζητοῦσαν ἕκθαμβοὶ νὰ μάθουν γι' αὐτὸ τὸ παράδοξο θέαμα, ζητώντας δύο φορές νὰ βεβαιωθοῦν, Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης; Μαθαίνοντας, ὅμως, ὅτι εἶναι ὁ ἰσχυρὸς στοὺς πολέμους Κύριος, ποὺ πάλεψε μὲ τὸν διάβολο καὶ τὸν κατέβαλε, ποὺ τώρα ἀνέρχεται στοὺς οὐρανοὺς, ἀποροῦν, πῶς τὸ ὑπέρλαμπρο ἐκεῖνο σῶμα εἶναι ἐρυθρό, καὶ ρωτοῦν, «Τὶς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδῶμ; ;» ὅπως ψάλλει ὁ πρῶτος τῶν προφητῶν, «ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ; Οὗτος ὠραῖος ἐν στολῇ αὐτοῦ» (Ἡσαΐας 63:1); Δηλαδή, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ γήινος ποὺ ἔρχεται φορώντας σάρκα σὰν ὑπέρλαμπρο καὶ ἐρυθρὸ ἱμάτιο; Γιατί γήινος εἶναι ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἐδῶμ καὶ σὰρξ εἶναι τὸ Βοσόρ, καὶ τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς ἐδῶ εἶναι τὸ δοξασμένο ἐκεῖνο Σῶμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ποὺ φαινόταν κατὰ τὴν ἄνοδό του στοὺς οὐρανοὺς σὰν ἐρυθρὸ γιατί ἔφερε ἐπάνω του τὸν τύπο τῶν πληγῶν τῆς ἄχραντης πλευρᾶς, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

10. Γιατί διατηρήθηκαν τὰ ἀποτυπώματα τῶν πληγῶν στὸ Ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

Πῶς ὅμως φαίνονταν οἱ πληγές σ' ἐκεῖνο τὸ ἀφθαρτο σῶμα; Ἦταν θέμα οἰκονομίας αὐτὸ ποὺ φαινόταν, καὶ εἶχε σὰν σκοπὸ νὰ φανερώσει τὴν ἄρρητη (ἀνέκφραστη) καὶ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ Θεανθρώπου γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Δηλαδή τὸ ὅτι καταδέχτηκε ὄχι μόνο νὰ δεχθεῖ πληγές, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή του νὰ τὶς διατηρήσει μὲ παράδοξο τρόπο ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ ἀφθαρτοποιημένο σῶμα, καὶ νὰ τὶς δείξει στὴν Ἀνάληψή του καὶ στὸν κόσμο τῶν Ἀγγέλων σὰν τὰ σύμβολα τοῦ πάθους του καὶ σὰν τὰ ἀνεξίτηλα τεκμήρια τῆς ἀγάπης του πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπίσης, διατήρησε τὶς πληγές τοῦ ἄχραντου σώματός του γιὰ νὰ μᾶς πείσει νὰ μὴν λησμονοῦμε ποτὲ τὰ πάθη του, διότι ὅταν τὰ ἔχουμε ἐνώπιόν μας, ἡ καρδιά μας θὰ πλημμυρίζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπὸ ἱερὰ συναισθήματα. Τίποτε ἄλλο, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ γεννήσει μέσα μας τὰ σωτήρια αὐτὰ ἀποτελέσματα ὅσο τὸ νὰ βλέπουμε τὸν Θεὸ νὰ μεταφέρει τὰ ἴχνη τοῦ Σταυροῦ μέχρι τὸ θρόνο τῆς μεγαλοσύνης του. Κατὰ τὸν ἱερὸ Αὐγουστῖνο, ὁ Θεάνθρωπος διατήρησε τὶς πληγές του στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ μᾶς δείξει, ὅτι καὶ στὴν κατάστασι τῆς δόξης του δὲν θὰ μᾶς λησμονήσει, ὅπως ἄλλωστε μᾶς διαβεβαιώνει γι' αὐτὸ καὶ ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τοὺς προφήτες: «Ἴδου ἐπὶ τῶν χειρῶν μου ἐζωγράφησά σου τὰ τείχη, καὶ ἐνώπιόν μου εἶ διὰ παντός» (Ἡσ. 49:16), δηλαδή, οὐδέποτε θὰ μᾶς ξεχάσει, διότι θὰ μᾶς ἔχει γραμμένους μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα ἐπάνω στὰ χέρια του καὶ θὰ μεσιτεύει γιὰ μᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ἴσως ἀκόμη καὶ νὰ διατήρησε τὶς πληγές γιὰ νὰ μᾶς διδάξει ὅτι μόνο μὲ παθήματα καὶ θλίψεις θὰ μπορέσουμε νὰ εἰσέλθουμε στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἄν ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος ἀνυψώθηκε μὲ σταυρικὸ πάθος, καὶ ἂν δοξάστηκε μὲ ἐπονείδιστο θάνατο, τότε πῶς ἐμεῖς θὰ μπορέσουμε νὰ εἰσέλθουμε στὴν δόξα ἐκείνη χωρὶς νὰ βαδίσουμε στὴν στενὴ ὁδὸ τῆς ἀρετῆς, καὶ χωρὶς νὰ

ὕπομείνουμε θλίψεις καὶ πειρασμοὺς ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν ἀγῶνα; Αὐτὸ εἶναι τελείως ἀδύνατο.

Πηγή: agiazoni.gr